

ปลากระดี่ช็อกโกแลต แหวกว่ายบนท้องฟ้า ยามดึกดื่น

มาจิฉะ โซโนะโกะ
เขียน

อภิวรรณ พวงโรสง
แปล

夜空に泳ぐ
チョコレート
グラミール

เมื่อชีวิตของเรานั้น
เปรียบเสมือนปลา
ที่ต่างกันไป

เราจึงต้องแหวกว่าย
อยู่ในท้องทะเลกว้างใหญ่
ของโลกใบนี้

p/cco/o

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

ปลากระต๊อช็อกโกแลต แหวกว่ายบนท้องฟ้ายามค่ำคืน

夜空に泳ぐチョコレートグラミー

มาจิดะ โซโนะโกะ

เขียน

อภิวิณน์ พวงโรสง

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

ฮารุกะหยิบหนังสือนวนิยายขนาดพกพาที่มีหน้าปกสีชมพูใส่อยู่

ออกมาจากกระเป๋าแล้วเริ่มอ่าน

ฮารุกะตัวติดหนึบกับคุณเรทสึโกะเพราะไม่มีคนที่เธอจะเรียกว่าเพื่อนได้

เป็นเรื่องปกติธรรมดาที่เธอจะจ้องหน้ามองตากับหนังสือ

—มาจิดะ โซโนะโกะ

หนังสือคุณภาพ
โดยออร์บิเตอร์กรุ๊ป

ปลากระดี่ช็อกโกแลตแหวกว่ายบนท้องฟ้ายามค่ำคืน
夜空に泳ぐチョコレトグラミー

p/coco/o

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Piccolo Publishing

YOZORA NI OYOGU CHOCOLATE GRAMMY

by MACHIDA Sonoko

Copyright © Sonoko Machida 2017

All right reserved.

Original Japanese edition published by SHINCHOSHA Publishing Co., Ltd. in 2017.

Thai translation rights arranged with SHINCHOSHA Publishing Co., Ltd.

through Japan UNI Agency, Inc., Tokyo and Arika Interrights Agency

Thai translation copyrights © 2022 by Amarin Printing & Publishing Public Co., Ltd.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-6144-6

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจุรังโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์

ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ ่องอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม

บรรณาธิการบริหาร รัฐวรรณ พัฒนรัชตอดุล • บรรณาธิการ ปรีชา ตาสาโรจน์

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรม ชินวัชร ยศศิริพันธุ์

คอมพิวเตอร์ สุณิดา ภวะทรัพย์ • พิสูจน์อักษร อัมไพวรรณ ทองคง, ณัฐภรณ์ รัตนสถิตกุล

ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวละออ

สารบัญ

ปลาไฟฟ้าจากแคเมอรูน	1
ปลากระดี่ช็อกโกแลตแหวกว่ายยามค่ำคืน	29
สีเหลืองในเกลียวคลื่น	87
ปลาน้อยจมน้ำ	168
ทะเล	219
บทบรรยาย โยชิตะ โนบุโกะ	269
คำตาม	276
เกี่ยวกับผู้เขียน	278
เกี่ยวกับผู้แปล	279

ปลาสีฟ้าจากแคเมอรูน

พอฉันกั้ดตั้งโงะวาดซอสลูกโต ฟันปลอมก็หลุดออกมา ช้ำร้าย
ยังหลุดออกมาตั้งสองซี่ ฟันหน้าของฉันเป็นแบบเซรามิกที่อยู่นอกเหนือ
กรรมกรรมประกันสุขภาพ

ตั้งโงะวาดซอสร้านดังที่ฉันถือสังขารมากินไกลในวันหยุด
ตั้งโงะวาดซอสขึ้นชื่อเรื่องความหนึบหนับแสนอร่อย กั้ดคำเดียวฟัน
หลุดเสียแล้ว

ฟันสองซี่ปักเรียงกันอย่างสนิทสนมบนตั้งโงะที่อย่างจนเกรียม
ส่งกลิ่นหอมและวาดด้วยซอสหวานเค็ม ฉันจ้องมองมันด้วยความรู้สึก
เศร้าสร้อยอยู่ชั่ววินาทีหนึ่ง ก่อนจะรู้สึกตกลงขึ้นมาอย่างมากและอวด
มันให้เคตะที่ยัดตั้งโงะจนเต็มสองกระพุ้งแก้มอยู่ตรงหน้าดู ดูสิ ดูสิ!
มีฟันอยู่ในตั้งโงะละ!

เคตะฟันตั้งโงะที่อยู่ในปากออกมาก่อนส่งเสียงหัวเราะดังลั่น
“อ๊ สกปรก เคตะ!”

“ฟันหลุดหมดแล้ว ทำอะไรเนีย!”

หลังจากหัวเราะไปได้ครู่หนึ่ง เคตะหันโทรศัพท์มือถือออกมาทางฉัน

ฉันถือดั่งโงะเอาไว้ในมือแล้วยิ้มให้กล้อง เคตะหัวเราะจนมือสั่นแล้วกดชัตเตอร์ถ่ายรูป พร้อมกันกับเสียงฟังสบายหูดัง *ดี๊ด ดี๊ด* ภาพถ่ายใบหน้าไร้ฟันของฉันก็กลายเป็นดิจิทัลดาต้าและถูกเก็บบันทึกไว้ตลอดกาล พอฉันขอเคตะดูรูป ก็มองเห็นใบหน้ายิ้มย่นน่าขบขันที่ไม่เหมาะสมกับร้านน้ำชาเปี่ยมรสนิยมเอาเสียเลย มันเป็นใบหน้าที่ดูตลกกว่าที่ฉันจินตนาการเอาไว้มาก จนฉันเองก็เขินขึ้นมาแล้วโบกไม้เสียบดั่งโงะไปมาเหมือนไม้เท้าโดยที่ยังมีฟันสองซี่ปักอยู่ เคตะมองฉันสลับกับภาพถ่ายแล้วหัวเราะว่า

“อ่า เจ็บท้องซะมิด ว่าก็ว่าเถอะ ฟันของซัจจังนี่ เป็นของปลอมสินะ”

“ใช่ เมื่อก่อนนะ ถูกซกจนฟันหักเลยละ”

ฉันอธิบายขณะค่อย ๆ ดึงฟันสองซี่ออกจากดั่งโงะ ตอนที่อยู่มัธยมปลาย ฉันกระโดดเข้าไปห้ามสิ่งที่เรียกว่าการตีกันของพวกอันธพาลแล้วถูกซกเข้าให้ แน่نون ความเจ็บปวดและเลือดที่หลั่งทะลักแถมด้วยความตื่นตระหนกจากการมองเห็นฟันหน้าที่ปกติจะมองเห็นผ่านกระจกเท่านั้นตกอยู่ตรงหน้าทำให้ฉันส่งเสียงดังจนเป็นเรื่องใหญ่ เขาหวาดผวามือเห็นฉันที่เต็มไปด้วยเลือดกำลังกรี๊ดร้องเสียงดัง จนการชกต่อยจบลงอย่างคลุมเครือ

“เอ๊ะ ซัจจังเคยเป็นอันธพาลเหรอก คนอย่างซัจจังจะเป็นอันธพาลได้เหรอก”

ฉันหัวเราะเมื่อเคตะถาม *พรสวรรค์* ในการเป็นอันธพาลของฉันเท่ากับศูนย์ แค่ว่าคนที่อยู่ด้วยกันตอนนั้นบังเอิญเป็นพวกอันธพาลเท่านั้นเอง เป็นคนที่ทะเลาะวิวาทต่อยตีเป็นประจำเลยละ ฉันเล่าพลางเก็บฟันสองซี่ใส่กล่องยาที่ว่างเปล่า ฉันกำลังคิดว่าต้องซื้อวิตามินเพิ่มพอดี

“เอ๋ นี่ก็ไม่น่าเชื่อเลยแฮะ เพื่อนเหรอก”

“เพื่อนสมัยเด็กที่อายุมากกว่าฉันสองปีนะ บ้านอยู่ใกล้กัน เป็นคนใจร้อน มือไม้เร็วแต่ไหนแต่ไรแล้วละ เพราะเขาใจแผละ ทำให้ฉันชินกับการทำแผลเล็กๆ น้อยๆ เหมือนพยาบาลเชียวนะ”

“ซังจังไม่เหมาะกับความรุนแรงหรอก”

“ไม่ได้รุนแรงสักหน่อย อ๊ะ ขอโทษนะคะ ฉันอยากห่อตั้งงะนี้กลับบ้านนะคะ ขอกล่องได้มั๊ยคะ”

ฉันใช้มือปิดปากแล้วเรียกพนักงานร้าน ฉันตั้งใจจะกินให้เต็มที่ตรงหน้าเลยมีตั้งงะวางเรียงกันอยู่ตั้งห้าไม้ ฉันไม่มั่นใจว่าจะกินพวกมันได้อร่อยนักในเมื่อตอนนี้ไม่มีพืชน้ำอยู่แล้ว

“ถ้าเอาไปแช่แข็งจะกินได้หรือเปล่าล่ะ”

“น่าจะกินได้นะ น่าเสียดายจัง ซังจัง อันที่เพ็งย่างเสร็จใหม่ๆ อร่อยมากเลยนะ”

เคตะเคี้ยวหนุบหนับอยู่ต่อหน้าฉันที่กำลังเก็บตั้งงะลงกล่องใส่อาหารพลาสติก มีซอสตั้งงะติดอยู่ที่มุมปากของเขา เขายื่นมือออกไปหยิบตั้งงะไม้ที่สาม นอกจากตั้งงะราดซอสแล้ว เคตะยังสั่งตั้งงะงาคั่วมาด้วย เขากินพลางเอ่ยชม อ่า...อร่อยจัง...อร่อยจัง พืชน้ำของแท้ของเคตะกัดเข้าไปในเนื้อตั้งงะสีเหลือง

“อย่างน้อยก็น่าจะหลุดหลังจากที่กินเสร็จแล้วนะ”

“จริงด้วยนะ อ๊ะ...นัดหมอฟันเอาไว้ตอนนี้สิ หมอฟันที่ผมไปหานั้น เปิดวันอาทิตย์ด้วยนะ ถ้าได้ทำฟัน คืนนี้อาจจะได้กินตั้งงะก็ได้”

จริงด้วย ฉันถือโทรศัพท์มือถือออกไปนอกร้าน สายลมเย็นโบกพัดหวิวหวิว ฉันห่อตัว อ่า หนาวจัง ปลายปีแล้วนี่นะ มันก็ต้องหนาวอยู่แล้วละ ฉันลองติดต่อไปหาหมอฟันขณะพ่นลมหายใจมีควันสีขาวออกมา โชคดีที่ฉันนัดหมอฟันได้ในอีกสองชั่วโมงให้หลัง โชคดี

จัง ดูเหมือนฉันจะได้กินดังโงะภายในวันนี้เหมือนที่เคตะบอก

นอกจากดังโงะแล้ว เคตะยังสั่งอินากะชิรุโกะ¹มาด้วย เขาบอกว่าไม่ค่อยชอบเท่าไรขณะกินสาหร่ายคอมบุต้มเกลือที่วางเคียงมาด้วยจนไม่เหลือ หลังจากกินเสร็จแล้ว พวกเราขึ้นจักรยานของตัวเองเพื่อกลับบ้าน ฉันพันผ้าพันคอสีขาว ส่วนเคตะพันผ้าพันคอสีมอสส์กรีนก่อนสวมถุงมือ แน่นอนว่าเคตะมีแรงมากกว่าฉัน แตกต่างจากจักรยานแม่บ้านของฉัน จักรยานเสือภูเขาของเคตะเคลื่อนที่ได้เร็วมาก ฉันไล่ตามหลังของเขาไป บางครั้งก็เกือบถูกทิ้งเอาไว้ข้างหลัง

ฉันขยับลิ้นไล่ไปในปาก มีช่องว่างของฟันสองซี่ที่หลุดออกมาสัมผัสถูกรากฟันที่ยังเหลืออยู่เล็กน้อยด้วยปลายลิ้น ฉันขยับลิ้นไปมา พลางนึกถึงเรื่องตอนที่เสียฟันหน้าสองซี่ไปอย่างเหม่อลอย เสียงดังกึก ตอนฟันหักกับเสียงเรียกชื่อของฉันย้อนดังกลับมาอย่างแจ่มชัด ทั้งที่เป็นความทรงจำเมื่อครั้งอดีต แต่มันกลับพร่างพรูขึ้นมาอย่างแจ่มชัดจนฉันต้องตกใจ ดูเหมือนความทรงจำของฉันจะดีกว่าที่ฉันเคยคิดเอาไว้มาก แต่น่าประหลาด มีเพียงใบหน้าของคนที่ชกฉันเท่านั้นที่ฉันนึกไม่ออก หากกล่าวให้ถูก ฉันจำสีหน้าของเขาในตอนนั้นไม่ได้ ทั้งที่ฉันจำสีหน้าอื่นของเขาได้หมดแท้ๆ น่าประหลาดเป็นที่สุด

ฮัจจัง เคตะที่ปั่นจักรยานอยู่ด้านหน้าหันกลับมาตะโกนเรียก ผมจะออกไปเล่นนะ จะกลับก่อนอาหารเย็น ตกลงไหม พอฉันพยักหน้ารับ เขาก็ยกมือข้างหนึ่งขึ้นก่อนปั่นจักรยานเข้าไปในถนนที่อยู่ด้านข้าง ปลายทางของถนนเส้นนั้นมุ่งตรงไปยังเกมเซนเตอร์ที่เคตะชอบ เขากำลังติดเกมต่อสู้อยู่ไรล็กอย่างงอมแงม เรื่องน่าภาคภูมิใจของเคตะในช่วงนี้ คือเขาครองตำแหน่งอยู่ในลำดับต้นๆ ของการ

¹ ถั่วแดงบดหยาบต้มน้ำตาลใส่มิโจิหรือโมจิย่าง

จัดอันดับ

เมื่อไม่มีใครให้ฉันต้องไล่ตาม ฉันผ่อนแรงขาที่ถีบแป้นเหยียบลง ผ่อนลมหายใจจนไหล่สั่นดังฟู เมื่อแขนหน้ามองฟ้า ท้องฟ้าสีสดใสของฤดูหนาวก็แผ่กว้างอยู่เบื้องบน ผืนฟ้าใสไร้ริ้วเมฆ จะว่าไปแล้ว ฉันรู้สึกคล้ายกับว่าวันนั้นก็ในวันฟ้าใสที่หนาวเย็นเหมือนวันนี้จริงๆ ฟ้าที่ฉันนอนหงายมองขณะที่กดผ้าขนหนูไปบนปากก็เป็นฟ้าแบบนี้เหมือนกัน

ริวจิยังนั่งอยู่ข้างฉันแล้วกล่าวด้วยเสียงทุ้มต่ำ เธอโง่หรือเปล่า
เนี่ย

‘เธอบ้าหรือเปล่า ทำไมซากิโกะต้องเข้ามาห้ามด้วยล่ะ’

อ้อ อ้า ริว อัง ชกเขามากกว่านั้น ริว อัง อ้อ อะ กลายเป็นสมาคมนะอิ ฉันพูดอย่างยากลำบากขณะส่ายกลับแล้วเด็กผู้ชายที่ริวจิชักอย่างเต็มกำลังไปหลายทีก็หายใจติดขัดอย่างยากลำบากพลางพ่นเลือดและฟองน้ำลายออกมาจากปาก ฉันคิดว่าเขาต้องตายแน่ แต่สุดท้ายเขาก็กระโดดขึ้นรถจักรยานยนต์ก่อนขับหนีไปอย่างรวดเร็วจนคิดได้ยากว่าเขาใกล้ตาย

สักวันหนึ่ง ริวจิอาจจะฆ่าใครเข้าก็ได้ ฉันไม่รู้ว่าฉันเข้าไปห้ามในตอนที่ได้คิดว่ามันต้องเป็นวันนี้และตอนนี้แน่ หรือว่าร่างกายของฉันเคลื่อนไหวออกไปก่อนที่จะคิดได้เช่นนั้น แต่ฉันก็คิดไม่ถึงว่าตัวเองจะถูกชักเข้า

‘อ่า ให้ตายเถอะ! ฉันคิดว่าฉันอาจจะเผลอฆ่าซากิโกะตายไปแล้วก็ได้ซะอีก ยายทึม’

หลังจากเขาทำสีหน้าคล้ายจะร้องให้อยู่ครู่หนึ่ง ริวจิก็เริ่มชกกำปั้นของตัวเองลงไปที่พื้น ที่ปากของตัวเอง และที่คางของตัวเองทันที ขอโทษนะ ริวอัง ขอโทษนะ ริวอังเองก็คงกลัวมากสินะ ฉันเอง

ก็พูดอีกอึก วิวจึงก้มหน้าลงเล็กน้อยไม่ยอมมองฉันขณะทิ้งผมของตัวเองพลางบอก ‘เธอต่างหากละที่น่ากลัว’

เมื่อเลือดหยุดไหล วิวจึงให้ฉันขึ้นซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์ก่อนพาฉันไปโรงพยาบาล เลือดเหนียวเหนอะติดหนึบบนดวงแฉีกเกิดสีเทาที่วิวจ้องสวม ขอโทษนะ วิวจ้ง ฉันจะเอาเสื้อแฉีกเกิดไปส่งร้านซักรีดให้นะ ฉันกล่าว วิวจ้งเพียงเก็บปากเงียบไม่พูดอะไรอยู่ตลอดเวลา

หลังจากเหตุการณ์นั้น วิวจ้งก็เลิกมีเรื่องทะเลาะวิวาทต่อหน้าฉัน ทั้งที่ก่อนหน้านี้ เขาใช้ความรุนแรงได้อย่างหน้าตาเฉย แต่เขาก็เลิกไป แต่ใช่ว่าเขาจะเลิกทะเลาะวิวาท เขามีเรื่องทะเลาะวิวาทเหมือนเดิม ไม่สิ มากกว่าเดิมเสียด้วยซ้ำ

หากจะถามว่าเกิดอะไรขึ้น วิวจ้งเริ่มตีตัวออกห่างจากฉันนั่นเอง เมื่อฉันถามถึงเหตุผล เขาให้คำตอบว่าเมื่อมีฉันอยู่ด้วย มันทำให้มือไม้ของเขาไม่ยอมขยับ จั้งเหวอ ฉันตอบพลางคิดหาเหตุผลว่าทำไมวิวจ้งถึงต้องทำร้ายคนอื่นด้วย ทั้งที่มีมือของเขาที่สัมผัสฉันเป็นมือที่อ่อนโยนมากแท้ๆ ทำไมเขาถึงต้องเปลี่ยนมันให้เป็นอาวุธร้ายทำลายคน แต่ฉันก็ไม่ได้ถามถึงเหตุผล ฉันคิดอย่างเหม่อลอย ว่าหากฉันถาม เขาต้องทำหน้าเศร้าเป็นแน่

เมื่อลองมาคิดดู วิวจ้งเป็นคนเอาจริงเอาจังมากจนเกินไปและเป็นคนที่อ่อนโยนมาก เขาพยายามปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมรอบตัวที่ทำให้ตนอดอัดอั้นใจได้ไม่เต็มอก ทั้งที่หากเขาอยู่ที่อื่น เขาคงจะหายใจได้เต็มปอด ไม่ต้องทนอัดอั้น แต่เขาก็เลือกที่จะอยู่เมืองนี้และเหวี่ยงกำปั้นไปมา

“ถ้าเป็นตอนนี้ ฉันก็เข้าใจได้แท้ๆ”

ฉันพึมพำคนเดียวภายใต้ผ้าพันคอ ถึงฉันจะโง่ แต่ถ้าเป็น

ตอนนี้ ฉันก็เข้าใจ แต่แค่เข้าใจ ใช่ว่าฉันจะทำอะไรได้

ฉันปั่นจักรยานฮึดอดมาจนถึงบ้าน บ้านชั้นเดียวเก่าคร่ำคร่า บ้านที่ยายของฉันซึ่งเปรียบเสมือนแม่ที่เลี้ยงฉันที่เสียไปซื้อเอาไว้ตอน ท่านยังสาวก้าวข้ามผ่านปีการสร้างที่หกสิบไปแล้ว กำแพงมีรอยร้าว ฤดูใบไม้ผลิกอหนุ้าเยิ้มหน้ามาทักทาย ตะไคร้เขียวเกาะหนึบบน กระเบื้องมุงหลังคา ถึงบ้านจะเป็นระเบียบเพราะเก็บกวาดดูแลอยู่เป็นประจำ แต่มันก็มีรูโหว่รูโหว่เข้าชั้นสาหัสให้ลมพัดผ่าน ประตูบานเลื่อนเองก็แจ๊จจนเปิดลำบาก เป็นไปได้ว่าบ้านอาจเอียงตัวอยู่เล็กน้อยก็ได้ มีแต่ประตูบานเลื่อนตรงโถงทางเข้าเท่านั้นที่เลื่อนเปิดปิดได้อย่างสิ้นไหล เมื่อฉันไขกุญแจ เอื้อมมือไปจับประตู ลากเปิด มันก็ส่งเสียงครืดและเปิดออกอย่างง่ายดาย

คนที่จัดการซ่อมประตูบานนี้ให้คือริวจัง

หลังจากเรียนจบมัธยมต้น ริวจังเข้าเป็นลูกศิษย์ของช่างปูน ซึ่งเป็นคนรู้จักของผู้อำนวยการสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าที่ริวจังเคยอาศัยอยู่ ถึงเขาจะเป็นคุณลุง แต่ก็ตัวใหญ่มากและมีหน้าตาน่ากลัว แถมนิ้วก็ยืงข้อที่สองของมือข้างซ้ายยังขาดอีก ริวจังเล่าให้ฟังว่าที่ห้องของคุณลุงมีรอยแผลถูกแทงขนาดใหญ่อยู่ตรงไหนสักแห่งด้วย คุณลุงชื่อคุณทานาเบะ เขาเสียชีวิตไปตอนที่ยังอายุไม่มากนักและอาศัยอยู่ตัวคนเดียว ริวจังเข้าไปอาศัยอยู่ที่บ้านของคุณทานาเบะ

ไม่ว่าริวจังจะออกอาละวาดฟาดวงฟาดงาหรือทะเลาะวิวาทมากมายขนาดไหน คุณทานาเบะก็เพียงแค่หัวเราะแล้วบอกว่า ช่วยไม่ได้แะ แล้วใช้มือคู่ใหญ่ของเขาตีหัวริวจังก่อนบอกว่า อย่าไปมีเรื่องให้มากนักเซ ริวจังก็จะตอบกลับไปว่า หนวกหูหน้า ก่อนปิดมือของคุณทานาเบะออกแล้วเสริม ตาลุง รีบ ๆ ตายไปซะ ส่วนคุณทานาเบะก็จะหัวเราะ

แต่ตอนที่ริวจังชักฉันจนฟันหัก คุณทานาเบะตบริวจังเสียแรง
จนตัวของเขาแทบกระเด็น ก่อนกระซกคอเสื้อของริวจังที่ล้มลงไปนอน
แล้วตบไปอีกสามที คุณลุงตบริวจังโดยไม่พูดอะไร ริวจังเองก็สงบปาก
สงบคำไว้

หลังจากนั้นไม่นาน คุณทานาเบะก็ป่วยจนเสียชีวิต ตอนที่
ร่างของคุณทานาเบะถูกใส่เข้าไปในเตาเผาศพ ริวจังกรีดร้อง เสียง
กรีดร้องสุดปอดประหนึ่งเสียงเรียกขวัญกำลังใจในตอนที่เขากำลัง
จะเริ่มทะเลาะวิวาท ฉันกำแขนเสื้อของริวจังที่กรีดร้องเอาไว้แน่น ทำ
เหมือนทุกครั้งก่อนที่เขาจะเหวี่ยงกำปั้นถลาออกไป แม้ตอนที่เขา
ทะเลาะวิวาท แขนเสื้อจะหลุดออกจากมือฉันไปเสมอ แต่มีเพียงแค
่ตอนนั้น ที่แขนเสื้อคงอยู่ในมือฉันตลอดเวลา

หลังจากที่คุณทานาเบะเสียชีวิตไป ในวันปีใหม่ของหนึ่งปี
ให้หลัง ริวจังมาที่บ้านของฉัน หัวเราะแล้วบอกว่าเขาไม่มีที่ให้ไป
อีกแล้วนอกจากที่นี่ คุณยายที่เสียไปเอ็นดูริวจังมาก ท่านกล่าวว่า
ดีเลย ดีเลย ก่อนเรียกริวจังเข้ามาในบ้าน เมื่อริวจังเห็นคุณยายเลื่อน
ประตูตรงโถงทางเข้าปิดดังครืดคราด เขาก็บอกว่าเดี๋ยวจะซ่อมให้

ริวจังออกไปที่ไหนไม่รู้อยู่ครู่หนึ่ง กลับมาพร้อมอุปกรณ์เต็มไม้
เต็มมือ ถอดบานประตูที่เลื่อนเปิดปิดยากลำบากออกก่อนเริ่มใส่ร่อง
บานเลื่อน ฉันกับคุณยายนั่งมองการทำงานของริวจังอยู่ที่พื้นต่างระดับ
ตรงโถงทางเข้า ริวจังหยุดยอไปเลย ทำเรื่องแบบนี้ได้ด้วย ฉันกล่าว
ชม ริวจังพยักหน้ารับ

‘ตาลุงเป็นคนสอนนะ’

ริวจังตอบสั้น ๆ ด้วยสีหน้าอ่อนโยนเป็นอย่างมาก จันทะหรือ ฉัน
พยักหน้ารับ ริวจังถอดๆ ใส่ๆ บานประตูเข้าๆ ออกแล้วใส่ร่องบานเลื่อน
อยู่หลายครั้ง ท่วงท่าการขยับมือของเขาช่างดูคุ้นชินและช่างชำนาญ

สุดยอดไปเลย ริวจัง ดูเหมือนฉันกับคุณยายจะกล่าวชมหลายครั้ง พวกเธอนี้หนวกหูชะมัด ริวจังตอบกลับมาอย่างเอือมระอา ใช้เวลาหนึ่งชั่วโมงกับอีกไม่กี่นาที ริวจังก็ทำงานแล้วเสร็จ ประตูปานเลื่อนเลื่อนเปิดปิดได้อย่างลื่นไหล

คุณทานาเบะสอนเรื่องต่างๆ ให้ริวจังมากมาย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องวิธีการทำงานของช่างปูน วิธีการทำน้ำชุบ หรือวิธีเช็ดถูทำความสะอาด สะอาดเสียเท่าตม ชุบโมจิของบ้านฉันจะเป็นน้ำชุบใส่ไส้โมจิย่าง แต่ริวจังบอกว่าถ้าใช้มิโตะขาวกับโมจิหนึ่งจะอร่อยกว่า ดูเหมือนชุบโมจิที่คุณทานาเบะทำจะใช้มิโตะขาวเสมอ พอฉันบอกว่าไม่เคยกิน ริวจังก็อุตส่าห์ทำให้ คุณทานาเบะสอนแม้แต่สูตรการทำชุบโมจิให้ริวจัง คุณยายที่กินชุบโมจิซึ่งมีรสชาติต่างออกไปจากทุกครั้งบอกว่าคุณทานาเบะอาจเป็นคนคันไช้ก็ได้ ริวจังเอียงคอสงสัยแล้วตอบกลับว่า แต่ตาลุงพูดสำเนียงโตเกียวชัดแจ๋วเลยนะ และเสริม อยากลองไปดูจัง อยากลองไปที่ตาลุงเคยอยู่ ฉันกัดโมจิที่ยัดหนุบหนับพลางคิดว่า มันช่างอร่อยเหลือเกิน

เมื่อเทศกาลปีใหม่มาน่าพัน อยู่ๆ ริวจังก็หายตัวไป คุณลุงที่รับเลี้ยงริวจังหลังจากที่คุณทานาเบะเสียชีวิตไปบอกฉันที่ร้องไห้ขณะออกตามหาริวจังว่าเขาไปเข้าพวกกับพวกคนอันตราย คุณลุงบอกว่า ริวจังเป็นคนที่ใช้งานสะดวก สำหรับพวกคนอันตราย ชัจจัง ตัดใจซะเถอะ เจ้านั่นนะ มันไม่กลับมาแล้วละ ต่อให้มันกลับมา มันก็กลายเป็นคนที่ไม่ควรเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับแล้ว ถึงจะบอกว่าเจ้านั้นมันมีกลิ่นเหมือนคุณทานาเบะก็เถอะ แต่คุณทานาเบะเกลียดกลิ่นนั้นจะตายไป ทั้งที่พยายามล้างมันออกอย่างเอาเป็นเอาตายแท้ๆ ทำไมคนที่เหมือนลูกชายต้องมาเดินตามรอยด้วยนะ ทั้งที่กลิ่นนั้นมันไม่ใช่กลิ่นที่ดีแท้ๆ คุณลุงกล่าวอย่างเศร้าสร้อย

ทั้งที่วิวจ้งเกลียดของหวาน แต่เขากลับชอบกลิ่นของหวาน ไม่ว่าจะเป็นกลิ่นของร้านเค้ก หรือกลิ่นของอินากะชิรุโกะที่เริ่มเดือด กลิ่นที่เขาชอบที่สุดคือกลิ่นตอนที่ฉันเคี้ยวหมากฝรั่งรสผลไม้ที่มีหอกระดาศ สีเหลือง วิวจ้งบอกว่าเขาชอบตอนที่ฉันพูดคุยขณะเคี้ยวหมากฝรั่ง ถึงฉันจะคายหมากฝรั่งแล้ว แต่หมากฝรั่งที่ปรุงรสด้วยกลิ่นหอมรุนแรงก็ยังหลงเหลือกลิ่นเอาไว้ในปาก จำนวนครั้งที่วิวจ้งจูบฉันในเวลาแบบนั้นจะมากขึ้นตามไปด้วย ได้กลิ่นของซากิโกะ วิวจ้งจะกล่าวผ่านช่องว่างนุ่มนวลของรสจูบ นี่คือนกลิ่นของซากิโกะ เขาจะบอก

วิวจ้งจะใส่หมากฝรั่งรสผลไม้ที่เขาไม่เคยเคี้ยวเอาไว้ในกระเป๋า ด้านในของเสื้อเสมอ เขาจะใส่หมากฝรั่งรสผลไม้ที่ส่งกลิ่นหอมของรสจูบกับฉันเอาไว้ไม่เคยขาด ฉันที่รู้เรื่องนั้น รู้สึกว่าพอจะเข้าใจเหตุผลที่เขาจากไปได้เล็กน้อย

หลังจากนั้น วิวจ้งก็ไม่กลับมาอย่างที่คุณลุงว่าไว้ บางครั้งฉันก็ได้ยินข่าวลือไม่มีมูลเกี่ยวกับวิวจ้ง ทั้งเรื่องที่เขาสวมชุดสีดำรับส่งหญิงขายบริการ เรื่องที่เขาแทงโฮสต์หนุ่มจนหน้าเป็นแผล เรื่องที่เขาหอบเงินของยาгуซ่าหนีและกำลังถูกไล่ล่า หรือเรื่องที่เขาฆ่าคนตาย

ฉันใช้ชีวิตในเมืองที่วิวจ้งจากไป หลังเรียนจบชั้นมัธยมปลาย ฉันเข้าทำงานในโรงงานเล็กๆ เป็นโรงงานเย็บผ้าคลุมที่פקแขนของรถยนต์ด้วยจักรเย็บผ้าอุตสาหกรรม ฉันได้รับหน้าที่เป็นผู้ตรวจสอบให้แน่ใจว่าผ้าคลุมที่เย็บเสร็จแล้วไม่มีจุดหลุดลุ่ยและด้ายไม่ขาด ฉันเพียงจ้องมองตะเข็บที่เย็บได้ตรงบ้างเอียงบ้างเล็กน้อย เป็นงานที่ทำให้ฉันรู้สึกคล้ายกับการดูให้เห็นกับตาว่าแถวของมดงานต่อตรงไม่ขาดช่วง ฉันใช้เงินเดือนก้อนแรกที่ได้จากการทำงานพาคูณยายไปกินซูชิจานหมุน เราสองคนกินกันจนพุงกาง คุณยายกินไปสิบห้าจาน ท่านบอกว่า

ไม่เคยกินซูชิที่อร่อยขนาดนี้มาก่อน จันเรามากินกันทุกเดือนไหม เรา มาที่ร้านนี้ในวันเงินเดือนออกของหนูกัน จันเสนอ ใช้เงินฟุ่มเฟือย แบบนั้นทุกเดือน เดียวก็ถูกพระเจ้าลงโทษเอาเหวอ คุณยายกล่าว เป็นเชิงสั่งสอน คุณยายเสียชีวิตไปก่อนที่จะทันได้รับเงินเดือนก่อนที่จะ หก เราไปกินซูชิจานหมุนด้วยกันครั้งนั้นเพียงครั้งเดียว

ริวจังมาที่บ้านของจันในคืนที่ญาติและคนรู้จักจะอยู่เฝ้าศพของ คุณยายจนถึงเข้าก่อนพิธีศพ พอจันเลื่อนเปิดประตูตรงโถงทางเข้าออก หลังจากได้ยินเสียงเคาะดังก๊อก ๆ ริวจังก็ยืนอยู่ตรงนั้น เขาเสยผม สีทองส่องประกายไปได้ด้านหลังและสวมชุดสูทสีดำที่ตัดเย็บเป็น อย่างดีดูมีราคา ริวจังกอดจันแน่น อยู่ตัวคนเดียวคงลำบากมากสินะ เขาถาม ถึงจันจะมีเรื่องอยากถามเขามากมาย ว่าทำไมเขาถึงมาที่นี่ ทำไมเขาถึงรู้ว่าคุณยายเสีย แต่จันก็เพียงแค่มพยักหน้ารับแล้วสวดหายใจ จนสุดปอดอยู่ในอ้อมแขนของริวจัง จันได้กลิ่นหมากฝรั่งรสผลไม้และ กลิ่นของคุณทานาเบะ มันทำให้ช่วงท้องของจันอุ่นขึ้นมา

ริวจังถอดเสื้อผ้าของจันออกตรงโถงทางเข้าโดยไม่เข้าไปไหว้ศพ ของคุณยาย อากาศของคำคืนในต้นฤดูใบไม้ร่วงหนาวผิวอยู่เล็กน้อย จันชวนเขาเข้าไปข้างใน แต่ริวจังกลับสอดใส่เข้ามาในตัวจันอย่าง เร่งร้อนที่ตรงนั้นโดยไม่ถอดเสื้อผ้าของตัวเองออก จันเกือบส่งเสียง ร้องครางต่อความรู้สึกที่ไม่ได้สัมผัสมานานแต่ก็กลั้นเอาไว้อย่างเอาเป็น เอาตาย เพราะจันอายหากเสียงที่ได้ยินไปถึงคุณยาย หน้าอกของ จันถูกดันชิดกำแพง จันคิดถึงอดีตขณะที่มือของเขาเขย่าอย่างรุนแรง มาจากทางด้านหลัง จันมักกดข่มเสียงของตัวเองมาแต่ไหนแต่ไร จัน รู้สึกคล้ายกับว่าหากจันส่งเสียงครางออกไป ความรู้สึกสุดพิเศษที่ริวจัง มอบให้ก็จะร่วงหล่นออกมาด้วย จันจึงพยายามอย่างสุดกำลังที่จะ ปิดปากของตัวเองแล้วกลืนมันกลับลงคอไป จันไม่ยอมให้มันร่วงหล่น

ออกมาแม้แต่นิดเดียว

หลังจากวิวจ้งปลดปล่อยในตัวฉัน เขาสวมเสื้อผ้าแล้วเดินไปตรงหน้าของคุณยาย สีหน้าของคุณยายที่เสียไปโดยไม่ต้องต่อสู้กับโรคภัยยาวนานนักไม่ซบโทรม แต่ดูคล้ายหลับใหลอย่างสงบ รักษาตัวนะ ยาย วิวจ้งกล่าว จันเธอ คุณยายเพียงแค่ออกเดินทางไปยังสถานที่แห่งใหม่สินะ ฉันคิดขณะจ้องมองแผ่นหลังของวิวจ้ง คราบหนืดเหนียวของวิวจ้งหลังไหลอยู่ภายในหว่างขาของฉัน

หลังจากนั้น เราสองคนประทับเรือนร่างรวมกันเป็นหนึ่งอีกครั้งบนฟูกนอนบางเฉียบ คราวนี้วิวจ้งถอดเสื้อผ้าออกทุกชิ้น บนเรือนร่างของวิวจ้งที่มีมัดกล้ามเนื้อมากกว่าที่ฉันจดจำได้เต็มไปด้วยบาดแผลมากมายที่ฉันไม่เคยเห็น และที่สี่ข้างด้านซ้ายของเขาก็มีรอยเย็บขนาดใหญ่อยู่ด้วย นี่ เรื่องรอยแผลที่ท้องของคุณทานาเบะนะ ฉันถามขณะไล่นิ้วไปบนแผลเป็นที่ดูคล้ายกับลวดหนาม วิวจ้งหัวเราะด้วยท่าทางจิกจิก หลังจากนั้น วิวจ้งพ่นพวยควันบุหรี่เชื่องช้าแล้วตอบ ของตาลุงนะ อยู่ฝั่งขวาละมัง

ฉันคลานออกจากฟูกนอน เอื้อมมือไปหยิบเสื้อคลุมชุดสูทที่วิวจ้งถอดทิ้งไว้ เมื่อลองล้วงมือเข้าไปควานหาในผ้าซับในสีดำ ก็พบกระดาดห่อสี่เหลี่ยมตามคาด กระดาดเหยี่ยวนจันไม่เหลือสภาพ กินได้หรือเปล่า ฉันถาม ของตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ ท้องเสียไม่รู้ด้วยนะ วิวจ้งว่า ฉันแกะกระดาดห่อออก จริงด้วย ฉันหัวเราะแล้วเอาเข้าปาก อาจจะผมลงก็ได้ละ วิวจ้งบอกแล้วยิ้มให้อย่างอ่อนโยน

ฉันเคี้ยวหมากฝรั่งที่อ่อนตัวลงแล้วคลานกลับเข้าไปในฟูกนอน วิวจ้งขยับ เปิดพื้นที่ข้างที่มีรอยของรั้วลวดหนามให้ฉัน

ฉันเล่าเรื่องของตัวเองให้เขาฟังในอ้อมอก ส่วนมากฉันเล่าเรื่องโศลา เธอคือสาวฟิลิปปินส์ชื่อโศลาซอนที่ทำงานคู่กับฉัน – มีการ

ตรวจสอบครั้งที่หนึ่งและครั้งที่สอง – ชื่อเล่นของเธอคือโคล่า โคล่ามาทำงานโดยทิ้งครอบครัวไว้ที่บ้านเกิด ตกตึกเธอจะทำงานอยู่ที่ฟิลิปปินส์ฝบ เธอวบอ้วนเล็กน้อย ผิวสีน้ำผึ้ง ช่วงอายุเลยวัยสี่สิบปี แต่งหน้าหนาเตอะ เธอมักพรมน้ำหอมไม่ทราบยี่ห้อ กลิ่นของมันคล้ายกับกลิ่นที่ได้จากการเคี้ยวผลไม้สุกอมของประเทศทางใต้และดอกไม้ที่ไกล้ววงโรยของประเทศเดียวกันเข้าด้วยกัน ภาษาญี่ปุ่นของโคล่าออกจะเงอะงะอยู่เล็กน้อย เธอเป็นคนที่ชอบดูแลช่วยเหลือคนอื่น บางครั้งเธอจะแบ่งกับข้าวที่เธอทำเองให้ฉัน เธอจะใส่มันไว้ในกล่องทัปเปอร์แวร์และห่อด้วยถุงพลาสติกสองชั้นเพื่อกันไม่ให้น้ำซุบไหลออกมา ถึงอาหารที่ทำจากการตุ๋นเนื้อหมูกับพริกเขียว กะทิ และเครื่องเทศมากมายจะอร่อย แต่ก็เ็ดมมาก

โคล่าบอกว่าเธอคิดกับฉันเหมือนลูกสาว เธอบอกว่าลูกสาวที่เธอทิ้งไว้ที่ฟิลิปปินส์อายุเท่าฉัน พอฉันบอกเธอว่าฉันไม่รู้จักแม่ของตัวเอง เธอก็บอกให้ฉันเรียกเธอว่าแม่ แต่ฉันก็เขินจนเรียกไม่ได้หรอกนะ ฉันรู้สึกว่ชีวิตฉันไม่มีความสัมพันธ์กับคำว่าแม่นะ แต่พอฉันบอกโคล่าว่าฉันเรียกเธอว่าแม่ไม่ได้ โคล่าก็ทำหน้าเศร้ามากเลยละ พนักงานทุกคนที่เห็นก็เลยตกลงกันว่จะเรียกเธอว่าแม่นะ บอกกันว่ให้ทุกคนยอมรับเธอ

ริวจังคอยตอบอื้อออขณะพยักหน้ารับ อาหารที่เธอแบ่งให้เรียกว่าบีโคลหรือเปล่านะ ฉันอาจจะเคยกินก็ได้ กินกับเบียร์อร่อยมากเลยนะ ริวจังบอก

เมื่อเห็นฉันคายหมากรังที่หมดรสแล้วลงไปนกระดาดห่อริวจังก็จูบฉัน ลิ่นของเราเกี่ยวพันกัน ลมหายใจของเรารวมเป็นหนึ่ง ถ้อยคำที่ริวจังกล่าวว่ ชวนให้คิดถึงอดีตจัง มีรสหวานและเป็นสีเหลือง คำตอบของฉันว่ นั่นสินะ ก็เหมือนกัน

เข้าต่อมาเมื่อลิ้มรสชาติ ริวจึงก็จากไปแล้ว มีกระดาดพิษชู
จำนวนหนึ่งกับกระดาดห่อหมากฝรั่งยับยู่และของจดหมายสีน้ำตาล
วางอยู่ข้างหมอน เมื่อลองเปิดดู ก็พบเงินจำนวนมากจนน่าตกใจ
อยู่ในนั้น ฉันรู้สึกมหัศจรรย์เพื่อรับกลิ่นเลือนจางของริวจิ้งที่ยังเหลืออยู่
ในห้อง ได้กลิ่นหมากฝรั่งรสผลไม้ในส่วนลึกของจมูก

เขาไม่พาฉันไปด้วยสินะ ฉันคิด เขาทิ้งฉันที่เปลือยอยู่ตัวคนเดียว
ไว้ที่เมืองแห่งนี้สินะ ฉันคิด จ้องมองของจดหมายอยู่ครู่ใหญ่ ไม่อาจ
ยับยั้งเขยื้อนร่างกายได้

...

ยังไม่ทันที่ห้องจะเริ่มอุ่นดี ช่วงเวลาที่นัดกับหมอพันเอาไว้ก็
กระชั้นเข้ามาใกล้ ฉันคิดเรื่องของริวจิ้งอย่างเหม่อลอยอยู่ในโต๊ะ
โคตตีส² ที่ยังเย็นเยียบก่อนลุกขึ้นยืน หยิบกุญแจรถจักรยานขึ้นมา
ก่อนวางมันกลับลงไป ระยะทางไม่ไกล ฉันตัดสินใจเดิน สวมผ้า
ปิดปากที่ซื้อเอาไว้แล้วพันผ้าพันคอรอบคออีกครั้ง สวมถุงมือ หยิบ
กรมธรรม์ประกันสุขภาพจากชั้นเก็บของสีน้ำตาลใส่กระเป๋าถือ
ตรวจสอบกล่องยาที่ใส่พันเอาไว้ให้แน่ใจก่อนออกจากบ้าน

อากาศที่ลอดผ่านเข้ามาในผ้าปิดปากเย็นเยียบ ปลายจมูก
เยียบเย็นจนเจ็บแสบ ฉันสาวเท้าเนิบช้าขณะใช้ปลายลิ้นลัดเลาะ
ไปตามเว้ากว้างภายในปาก คุณลุงปั่นจักรยานแซงหน้าฉันไป เมืองที่
ฉันอาศัยอยู่ตั้งแต่จำความได้ยังความเบาสบายใจมาให้ ฉันมีชีวิตรอยู่
ได้โดยไม่จำเป็นต้องประหม่าเกร็ง ไม่นี่ ฉันเรียนรู้ที่จะมีชีวิตรอยู่ให้ได้

²โคตตีสหรือโต๊ะอุ่นชา เป็นโต๊ะไม้แบบเตี้ยที่คลุมด้วยผ้าคลุมและมีอุปกรณ์ให้ความร้อนอยู่ภายใน

ต่างหาก ฉันเรียนรู้วิธีการสูดและผ่อนลมหายใจภายในเมืองแห่งนี้

ทันทีที่ออกจากบ้านจะพบกับลานว่างขนาดใหญ่ ฉันหยุดเท้า สถานที่แห่งนี้ที่หลงเหลือเพียงฐานรากของคอนกรีตคือเศษซากของตัวอาคารในวันวานเมื่อกาลก่อน เศษซากโบราณสถานของสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าที่ริวจังเคยอาศัยอยู่เมื่อสิบห้าปีที่แล้ว หลังจากริวจังจากไปได้ประมาณสองปี ผู้อำนวยการสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าก็เสียชีวิตลง สถานเลี้ยงเด็กกำพร้าจึงจำต้องปิดตัว ฉันได้ยินมาว่าเหล่าเด็กที่อาศัยอยู่ที่นั่นในตอนนั้นถูกส่งตัวไปยังสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าตามที่ต่าง ๆ แต่ฉันก็ไม่ได้รู้เรื่องอย่างละเอียดนัก พวกเขาเองก็คงเติบโตเป็นผู้ใหญ่เต็มตัวแล้ว

ฉันไม่รู้จักพ่อและแม่ของตัวเอง แม่คลอดฉันโดยไม่มีพ่อ ผากฉันให้คุณยายเลี้ยงแล้วหายไปก่อนที่จะจำความได้ ฉันที่ไม่มีพ่อไม่มีแม่มักจะมาที่นี่เพื่อเล่นกับเหล่าเด็กในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าเป็นประจำ ฉันรู้สึกคล้ายกับว่าเหล่าเด็กที่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้าใกล้ชิดกับฉันมากกว่าเด็กที่มีพ่อและแม่พร้อมหน้า เมื่อเด็กที่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้ารู้ว่าฉันไม่มีพ่อและแม่ พวกเขาก็อ่อนโยนกับฉันมาก ผู้อำนวยการและพนักงานเองก็ไม่ดูฉันที่มาที่นี่ ถึงความทรงจำของฉันจะเลือนราง แต่ฉันรู้สึกคล้ายกับว่าฉันกินของว่างกับพวกเขาด้วย บางครั้งก็กินอาหารร่วมกัน ก็ฉันมีความทรงจำที่นั่นเรียงเคียงกับริวจังแล้วกินแกงกะหรี่นี้ ฉันแอบแบ่งพุทุงจินชูเกะ³ ใสจานของริวจังเพราะเขาบอกว่าเขาชอบ ริวจังจะเก็บพุทุงจินชูเกะไว้กินเป็นอย่างสุดท้าย

ฉันผ่อนลมหายใจ สาวเท้าก้าวเดินต่อ สอดมือเข้าไปในกระเป๋า

³ ผักดองญี่ปุ่นรูปแบบหนึ่ง ประกอบด้วยผักเจ็ดหรือสี่ชนิด เป็นเครื่องปรุงรสในสำหรับอาหารญี่ปุ่น โดยเฉพาะแกงกะหรี่ญี่ปุ่น

ของเสียแฉกเกิด ปกติฉันไม่คิดเรื่องของริวจัง แต่วันนี้กลับคิดเรื่องของเขามากมาย พื้นที่สองที่อาจเคยขวางกั้นความทรงจำของริวจังที่กำลังจะหลังทะเลาะให้หยุดนิ่งอยู่ก็ได้ เป็นไปไม่ได้หรอก ฉันคิดหมายความว่าเศษเซรามิกเล็กๆ สองอันนี้ ไม่ใช่เพียงแค่รูปลักษณ์ภายนอกเท่านั้น แต่เป็นสิ่งที่สำคัญมากสินะ ฉันอมยิ้มเล็กน้อย

ผ่านเวลามาสิบสองปีหลังจากที่คุณยายเสีย หมายความว่าหลังจากที่ริวจังจากไป ก็ผ่านมาได้สิบสองปีแล้ว ชาวสื่อของริวจังเองก็ขาดหายไป คนที่จดจำริวจังได้ก็ไม่เหลืออยู่แล้ว จะต้องมีเพียงแค่ฉันที่รู้จักเขาแน่

เมื่อเดินไปเรื่อยๆ ก็มองเห็นเงาคนอยู่ด้านหน้า ที่นี้เป็นเมืองเล็กๆ อาจเป็นคนที่รู้จักก็ได้ โชคดีจริงๆ ที่ฉันสวมผ้าปิดปากเอาไว้ ไม่มีปัญหาใดในการกล่าวคำทักทาย

ฉันเงยหน้าขึ้น แต่แล้วก็ต้องตกใจเป็นอย่างมาก ที่ตรงนั้นมีริวจังยืนอยู่

“ทำไมถึงมาอยู่ที่นี่ล่ะ ริวจัง”

ริวจังเปลี่ยนไปมากหลังจากพบกันครั้งสุดท้าย ผมที่เคยเป็นสีทองกลับกลายเป็นสีดำ ช่วงก่อนผมมีผมขาวปะปนอยู่ เขาสวมชุดสูทไม่เข้าชุดคล้ายกับไปหยิบยืมมาจากที่ไหนสักแห่งและผมลงไปแล้วเล็กน้อย

“เป็นหวัดเหรอ”

ริวจังถาม ยกเพียงริมฝีปากข้างขวาขึ้น เสียงของริวจังฟังดูແພພວ່ รอยยิ้มต่างไปจากที่ฉันจดจำได้

“ทำไมถึงมาอยู่ที่นี่ล่ะ ริวจัง”

ฉันถามย้ำคำเดิม ริวจังในความทรงจำของฉันกับริวจังที่อยู่ตรงหน้าต่างกันเล็กน้อย ริวจังเดินมาจนถึงตรงหน้าฉัน จับมือของฉันแล้ว

ตั้งเข้าไปในอ้อมอก

“ฉันตั้งใจจะถามว่าเธอสบายดีหรือเปล่า แต่เธอก็สวมผ้าปิดปาก
อยู่เนี่ยะ เป็นหวัดหรือ”

“เปล่า ฟันหลุดนะ”

ฉันรีบร้อนถอดผ้าปิดปากออกแล้วเงยหน้ามองริวจังก่อนฉีกยิ้ม
กว้างให้เขาดู

“เพิ่งหลุดเมื่อกี้เลย คุณสภาพดูไม่ได้เลย”

ริวจังเบิกตาโตด้วยความตกใจก่อนยิ้มอย่างอ่อนโยน อ้อ ฟันที่
หักเมื่อตอนนั้นสินะ ฉันโล่งใจที่เสียงของเขาฟังดูเหมือนเมื่อก่อน

“มันปักลงไปบนดั่งโงะราดซอสนะ กำลังจะไปหาหมอฟันพอดี”

“จึ้นหรือ”

ริวจังลูบหัวของฉันแล้วยิ้มให้อีกครั้ง ฉันเองก็ดีใจจนยิ้มออกมา
สวมผ้าปิดปากไว้สิ ริวจังกล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“ซากิโกะ” เขากล่าวก่อนค้อมหัวลงเล็กน้อย ขอโทษ

“ริวจังไม่ผิดสักหน่อย ความผิดของดั่งโงะต่างหาก”

ส่วนลึกภายในท้องของฉันเย็นวับขึ้นเล็กน้อยขณะสวมผ้าปิดปาก
ฉันไม่ได้กลืนหมากฝรั่งรสผลไม้จากริวจังแล้ว ฉันรู้ว่าหมากฝรั่ง
รสผลไม้ชิ้นเล็กหายไปแล้ว ฉันได้ยืนยันว่ามันเลิกผลิตไปเมื่อหลายปี
ก่อน ถึงฉันจะเสียดาย แต่ก็ไม่ได้เศร้าใจถึงขนาดนี้ ฉันเพิ่งตระหนัก
ได้เอापานนี้เองว่าตอนนั้นฉันได้เฝ้ามองจุดจบของสิ่งที่สำคัญยิ่งไป

“ริวจัง เรากลับบ้านกันเถอะ ไปไหว้หิ้งพระของคุณยายเถอะนะ
ฉันจะทำอาหารให้กินเยอะๆ เลย ฉันมีเรื่องที่ยากคุยกับริวจัง
เยอะแยะเลย”

“ซากิโกะต้องไปหาหมอฟันไม่ใช่หรือไง”

ริวจังเริ่มออกเดินนำหน้าฉัน หมอฟันคนไหน ฉันรู้จักหรือเปล่า

ริวจังถาม ไม่หรอก คลินิกใหม่ที่เพิ่งเปิดตรงหน้าทางเข้าย่านการค้านะ ถึงจะบอกว่าใหม่ก็เถอะ แต่ก็เปิดมาได้ประมาณสองปีแล้วละ วันเสาร์อาทิตย์ก็เปิดนะ ฉันตอบ ฉันเหอ ริวจังตอบขณะสาวเท้าเดิน ฉันเดินตามเขาขณะที่จ้องหวั่นใจภายในอกเต้นตึกตักกรนแรงจนไม่รู้จะทำอย่างไร ฉับพลัน ริวจังหยุดเท้าแล้วรอให้ฉันตามให้ทัน เมื่อฉันเดินมาจนถึงข้างๆเขา ริวจังก็ผ่อนจังหวะฝีเท้าลงก่อนออกเดินอีกครั้ง

เมื่อก่อน เราอยู่ด้วยกันแบบนี้เสมอ จากมุมนี้ ริวจังเป็นของฉันเพียงแค่มุมเดียว แต่วิธีจังก็กั๊งฉันไปถึงสองครั้ง และคราวนี้ เขาก็คงกั๊งฉันไปเหมือนกัน

“ริวจังจะหายไปอีกเหอ”

ฉันถามสั้นๆ ริวจังหยิบนูหรี่หนึ่งมวนออกมาจากกระเป๋าแล้วจุดไฟก่อนพนพวยควันขาวดังฟู

“อืม คราวนี้จะไม่กลับมาอีกนาน”

เขากล่าว ก้มลงมองหน้าฉันเล็กน้อย เมื่อสายตาของเราสบกัน เขาก็ค่อยๆ หรีดตาลง

“จะไปไหนเหอ”

ริวจังหยิบที่เขี่ยนูหรี่แบบพกพาออกมาจากกระเป๋า เคาะถ้ำนูหรี่ลงไปก่อนกล่าว สถานที่ที่ซากิโกะไม่จำเป็นต้องรู้จักได้

“ฉันไม่ใช่เด็ก แต่เป็นคุณป้าแล้วนะ ไม่มีเหอหรอกนะ สถานที่ที่ฉันไม่จำเป็นต้องรู้จักได้นะ”

ฉันหัวเสีย ริวจังส่งเสียงหัวเราะก่อนใช้นูหรี่ชี้ไปข้างหน้า นั่นหรือเปล่า คลินิกหมอฟัน ฉันจะรออยู่ข้างนอก ไปสิ

“นี่ ริวจัง ริวจังจะไม่ไปไหนใช่ไหม”

ฉันเอ่ยถามก่อนเปิดประตูแผนกทันตกรรม ริวจังผุดยิ้มแล้วพยักหน้ารับ ยังไม่ไปไหนหรอก

“รอฉันก่อนนะ”

ช่วงเวลาการรักษาช่างแสนทรมาณ ฉันได้แต่จินตนาการภาพของริวจิที่กำลังจะจากไป เกือบพูดออกมาถึงสองครั้งว่า ช่างหัวพันปปลอมเถอะคะ ฉันจะกลับบ้าน โชคดีที่ใส่พันปลอมกลับเข้าไปได้เหมือนเดิม แต่ฉันก็เพิ่งแค่ตรวจสอบดูพอเป็นพิธีก่อนจ่ายเงินแล้วรีบร้อนถลาออกจากคลินิกทันตกรรมไป ริวจิดื่มกาแฟกระป๋องรอฉันอยู่ ทันทีที่เขายกคิ้วข้างหนึ่งขึ้นเมื่อมองเห็นฉัน ส่วนลึกในลำคอของฉันก็ร้อนผ่าวขึ้นมา

“เสร็จแล้วหรือ ไหน ยืมให้ดูหน่อย”

ริวจิกล่าวอย่างร่าเริง ฉันก็ยังยิ้มอย่างสุดกำลังให้เขาดู ใ้หน้ารักเชียว ริวจิกล่าวชมก่อนกวาดสายตามองรอบๆ

“จะว่าก็ว่าเถอะ ย่านการค้านี้ซบเซาลงเยอะเลยแฮะ เมื่อก่อนคึกคักกว่านี้แท้ๆ”

“คงเป็นเพราะมีข้อปึงเซนเตอร์มาเปิดที่ตรงโน้นละมัง”

ริวจิหันมองไปตามทางที่ฉันชี้แล้วกล่าวพึมพำว่าเขาตกใจที่ร้านยะโอะเซะ⁴ เองก็ไม่อยู่แล้ว ทั้งที่ตาลุงที่อยู่ที่นี่เป็นคนดีแท้ๆ เขากล่าวขณะขยักกระป๋องจนบูบบี้แล้วทิ้งลงถังขยะ มันส่งเสียงดังแกร้ง

“คุณลุงเสียไปเมื่อปีก่อนนะ เขาพูดถึงริวจิบ่อยๆ นะ”

“ยังงั้นซะ ก็คงจะบอกว่าเป็นไอ้เด็กโง่ไม่ยอมเชื่อฟังคำสั่งสอนละสิ”

“คุณลุงไม่ได้พูดแบบนั้นสักหน่อย”

เจ้านั่นน่าจะกลับมาได้แล้วนะ คุณลุงมักกล่าวเสมอ ไม่มีใครจำได้หรอกว่าเป็นอันธพาล ไม่มีใครรู้จักเจ้านั้นแล้ว เพราะฉะนั้นน่าจะ

⁴ร้านขายอาหาร ผัก และผลไม้

กลับมาได้แล้วนะ คุณลุงกล่าว

แต่ฉันก็ไม่เข้าใจว่าฉันควรจะบอกริวจังที่กำลังจะจากไปที่ไหนสักแห่งอีกครั้ง

“จะจริงหรือ เอาเถอะ ก็ตาลุงใจดีกับซากิโกะนี่นะ ตาลุงสั่งสอนอยู่บ่อยๆนี่ ว่าให้เลิกคบกับฉัน”

“หุๆ มีเรื่องแบบนั้นด้วยนี่นะ”

เพราะริวจังยื่นมือออกมา ฉันจึงกุมมือของเขากลับไปจนแน่น เขาถามว่าจะเป็นอะไรไหมหากเราออกเดินอ้อมไปไกลหน่อยเพื่อทะเลผ่านย่านการค้า ฉันพยักหน้ารับ เราสองคนกุมมือกัน ออกเดินเฉียงเข้าไปในย่านการค้า เราเดินเคียงข้างกันบนถนนที่มีคนเดินผ่านไปมาไม่มากนัก รู้สึกประหลาดชะมัด ริวจังว่า

“เมื่อก่อน ฉันเคยเกลียดที่นี่จนคิดอยากจะให้มันหายไปเลยละ”

“ของที่ริวจังเกลียดนะ เสื่อมสลายหายไปหมดแล้วละ”

แต่ฉันเคยรู้สึกว่ามันจะอยู่ไปตลอดกาลเลยนะสิ ริวจังพิมพ์เบาๆ ฉันรับฟัง พยักหน้ารับ ถึงจะเคยคิดว่ามันจะอยู่ไปตลอดกาล แต่มันก็หายไปอย่างง่ายดายจนน่าตกใจเลยละ

เราอย่าไปบนถนนหนทางที่มีเพียงร้านค้าที่เลื่อนประตูบานเลื่อนปิด เมื่อก่อน ในย่านการค้าชนบทจะมีผู้คนทั่วชนบทมารวมตัวกัน ทุกคนจ้องมองพวกเราด้วยสายตารังเกียจ ต่างติฉินนินทาว่าเด็กชายอันธพาลจากสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าและเด็กหญิงที่ถูกพ่อแม่ทิ้งคบหาเคียงกายกันช่างน่ารังเกียจ เราสองคนเกลียดเมืองแห่งนี้มาก

คุณยายของฉันเป็นคนอ่อนโยนและใจกว้าง แต่ท่านก็มีคำสั่งที่ฉันต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัดอยู่ข้อหนึ่ง นั่นคือการเรียนให้จบมัธยมปลาย คุณยายคือหญิงที่เขียนหนังสือไม่คล่องจนทำให้ชีวิตต้องลำบากสาหัส ดูเหมือนแม่ของฉันเองก็จบเพียงชั้นมัธยมต้นและเป็น

หญิงหัวทึบเรียนหนังสือไม่ได้เช่นกัน

เพราะฉะนั้น...เพราะฉะนั้นซากิโกะต้องไปโรงเรียนนะ ต้องเรียนหนังสือ จะได้ไม่มีใครดูถูก จะได้มีความสุขได้เหมือนคนอื่นเขา นั่นคือคำที่คุณยายพูดจนติดปาก เพื่อรักษาสัญญาหนึ่งเดียวที่ฉันให้ไว้กับคุณยาย ฉันจึงเรียนจนจบ ฉันจึงอยู่ที่เมืองแห่งนี้ แม้จะเกลียดมันมากเท่าไรก็ตาม วิวจึงคอยอยู่เคียงข้างฉันที่ตั้งมั่นรักษาสัญญากับคุณยาย

“โอ๊ะ”

วิวจ้องตามสั้นๆ แล้วหยุดเท้า ที่อีกฟากหนึ่งของหน้าต่างแก้วบานโต มีกระต่ายตัวน้อยอยู่ มองเห็นกรงนกด้านใน ป้ายร้านที่แขวนอยู่มีภาพปลาและเต่าวาดเอาไว้ ดูเหมือนจะเป็นร้านขายสัตว์เลี้ยง

“รู้จักร้านนี้หรือเปล่า”

วิวจึงถาม ฉันส่ายหน้าปฏิเสธ

“ถ้าเทียบเหงาขนาดนี้ ไม่นานก็คงเจ็บไม่เป็นท่า”

พอพูดจบ วิวจึงก็เปิดประตูออก กลิ่นเป็นเอกลักษณ์ของสัตว์อบอวลทั่วร้านในทันที ฉันที่เดินผ่านถนนเส้นนี้บ่อยครั้งแต่กลับไม่รู้ถึงการมีอยู่ของร้านขายสัตว์เลี้ยงแห่งนี้ก็เดินตามหลังวิวจึงเข้าไปด้วยความแปลกตา

บนตักของคุณยายที่นั่งอยู่ด้านในเคาน์เตอร์มีแมวสามสีนอนอยู่ คุณยายสวมหมวกถักไหมพรมสีเบจลงต่ำและกำลังดูโทรทัศน์ขนาดเล็ก ดูเหมือนจะเป็นตอนจบของละครช่วงค่ำ

“ยาย ยายเปิดร้านนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่”

“ปีก่อน ร้านของหลาน ฉันแค่เฝ้าร้านให้ อย่าถามอะไรให้มากเรื่องละ”

คุณยายกล่าวโดยไม่ละสายตาจากโทรทัศน์ วิวจึงทำเสียงขึ้นจมูก

แล้วพูด ขอดูหน่อยละกัน แมวสามสีขานรับแทนคุณยาย

ดูเหมือนร้านนี้จะขายสัตว์เลื้อยคลานและปลาเป็นหลัก นอกจากนกกับกระต่ายไม่กี่ตัวและหนูแฮมสเตอร์แล้ว ร้านก็เอ่อล้นไปด้วยตู้ปลามากมาย เต่าหลากหลายชนิดและปลาหลากหลายพันธุ์ ดูสิ ซากิโกะสวยดีนะ ริวจังจ้องมองดูปลาที่พ่นฟองอากาศอย่างแปลกตาพลางกล่าว ฉันมองป้ายจดแจ้งแถลงอธิบายที่เขียนอยู่ข้างตู้ปลาเล็กๆ อย่างเหม่อลอย ปลาชีวข่าวสารแอฟริกันแลมปอาย มีถิ่นกำเนิดในประเทศแคเมอรูนและประเทศไนจีเรีย มีลักษณะเด่นตามชื่อ คือดวงตาเรืองแสงเป็นสีน้ำเงิน – มีปลาสองตัวแหวกว่ายอยู่ในตู้ปลาเป็นปลาตัวเล็กจิ๋วที่ดวงตาเป็นสีน้ำเงินสวยงาม ฉันจ้องมองพวกมันพลางกล่าวกับริวจัง ปลาพวกนี้มีบ้านเกิดอยู่ที่ประเทศแคเมอรูนละ ประเทศแคเมอรูนนะ ไกลมากเลยใช่ไหมล่ะ ทั้งที่เป็นแบบนั้น แต่มันกลับต้องมาอยู่ในตู้ปลาเล็กๆ ของเมืองเล็กๆ แบบนี้ น่าสงสารจัง

ไม่หรอก ริวจังตอบ ไม่ว่าจะเป็สิ่งมีชีวิตแบบไหน มันก็จะปรับตัวให้เข้ากับสถานที่เพื่อมีชีวิตอยู่ เจ้าพวกนี้เองก็กำลังว่ายน้ำกันอย่างขื่นมื่นใช่ไหมล่ะ แต่ฉันกลับไม่อาจตอบกลับไปได้ว่า จริงด้วยนะ จึงได้แต่มองดูตู้ปลานิ่ง

“ยาย ผมขอปลานี้หน่อย”

จู่ๆ ริวจังก็พูดขึ้น

“ขอปลาแอฟริกันอะไรนี้หน่อย”

“ริวจังจะซื้อไปทำอะไรเธอ”

ฉันรีบร้อนถาม ริวจังหยิบกระป๋องตวงค้อออกมาจากกระป๋องสีเหลืองพลางตอบ ซื้อมาให้เธอเลี้ยงนะสิ ฉันอยากให้ซากิโกะสร้างสถานที่ที่ไม่จำเป็นต้องเป็นประเทศแคเมอรูนก็ได้ให้พวกมัน

“แต่ฉันไม่มีตู้ปลานะ มีแค่โหลปลาทองเอง”

“โหลปลาทองก็ได้ ยังไงซะ มันก็เป็นแค่ปลาชีวข้าวสารนา”

คุณยายถือกระชอนเล็ก ๆ ออกมาก่อนช้อนปลาสองตัวใส่ถุงพลาสติกที่มักเห็นได้ในงานวัดขณะกล่าว *หกร้อยสี่สิบแปดเยน* ริวจังหยิบธนบัตรหนึ่งพันเยนออกมาหลายใบก่อนบอก *ไม่ต้องทอน ขออาหารด้วย* กล้องที่คุณยายถือมา เขียนด้วยปากกาเรืองแสงตัวโตเอาไว้ว่า *อาหารปลาหางนกยูง กินดี น้ำไม่สกปรก*

“ริวจัง ฉันไม่เคยเลี้ยงปลานะ”

“ไม่เป็นไรหรอก ขนาดฉัน ซากิโกะยังดูแลได้เลย”

เมื่อออกจากร้าน ภายในมือของคุณยายถือถุงพลาสติกที่โป่งพองไปด้วยน้ำและอาหารปลาหางนกยูงหนึ่งกล่อง *ตุ้ม ตุ้ม* ฉันจ้องมองผิวหน้าของน้ำในถุงน้อยสั่นไหวขณะก้าวเดิน ปลาชีวข้าวสารขยับครีบลึกจิ๋วของมันแหวกว่าย ริวจังกุมมือข้างที่ว่างอยู่ของฉันแน่น

มันจะหายใจออกหรือเปล่านะ ฉันรำพึง มือของฉันที่ริวจังกุมอยู่กระตุกไหว

“ถูกขังอยู่ในถุงเล็กจิ๋วแบบนี้ มันจะทรมานหรือเปล่านะ”

ริวจังเก็บปากเงียบอยู่ครู่หนึ่งก่อนตอบ *ไม่รู้สิ*

“ถ้าเทียบกับแม่น้ำแคเมอรูนอะไรนั่น ก็คงไม่สบายตัวอยู่น้อยละมัง”

“น่าสงสารจัง นี่ เราปล่อยให้เด็กพวกนี้เป็นอิสระกันเถอะ”

ฉันเคยได้ยินมาว่าที่แม่น้ำข้างหน้า ตอนนี้มีปลาชีวข้าวสารอาศัยอยู่ มันจะต้องมีชีวิตยืนยาวได้แน่ ฉันคิด แต่ริวจังกลับตอบกลับมาหัวน ๆ อย่างเด็ดขาดว่าไม่ได้

“ไม่ได้ ปลาชีวข้าวสารเองก็มีหลายพันธุ์ เจ้าพวกนี้จะต้องถูกรังแกจนตายแน่”

“ถูกรังแกจนตายเหวอ ทั้งที่เป็นปลาชีวข้าวสารเหมือนกันแท้ ๆ”

“อืม เป็นนั่น”

ไม่รู้ว่าวิวจ้งจุดบุหรี่ตั้งแต่เมื่อไร เขาพนพวยควันขาวดั่งฟู

“แต่ว่านะ เอาใจดีละ ปล่อยให้มันเป็นอิสระอาจจะดีกว่าก็ได้ พวกมันอาจขยับครีบก้นอย่างเอาเป็นเอาตาย หาอาหารแล้วมีชีวิตรอดต่อไปก็ได้”

“ปล่อยพวกมันเถอะ”

พวกเราเดินมาถึงหน้าธารน้ำเล็ก ๆ ถึงมันจะเป็นทางน้ำที่ใช้สำหรับทำนาด้วย แต่มันก็สกปรกกว่าที่คิดเอาไว้ เมื่อมองเห็นทุ่งนมหลอยเอื่อยตามร่องรางของไมน้ำ ฉันก็กำมือที่จับเชือกของถุงพลาสติกแน่น สถานที่แบบนี้ ไม่มีทางมีปลาชีวข้าวสารอยู่แน่ แต่เมื่อวิวจ้งมองผิวน้ำ เขาก็บอกว่าให้ฉันปล่อยพวกมันลงไป

“จะอยู่หรือจะตาย ก็ขึ้นอยู่กับพวกมัน”

ฉันเปิดปากถุงออก แต่ก็ลังเลที่จะปล่อยพวกมันไป

“เอาสิ ซากิโกะ”

วิวจ้งสั่งเสียงแข็ง แต่คนที่ไม่ให้ฉันปล่อยพวกมันไป ก็คือวิวจ้งเหมือนกัน

“ไม่สิ อย่าปล่อยมันนะ พามันกลับบ้านเถอะ”

“เอ๊ะ ก็วิวจ้งบอกให้ปล่อยมันไปนี่”

“พวกมันมีกันแค่สองตัว หาที่อยู่สบายๆได้ไม่ยากหรอก ให้พวกมันมีชีวิตต่อไปเถอะ”

ฉันถอดถุงพลาสติกเอาไว้แล้วพยักหน้ารับ

เมื่อกลับถึงบ้าน ฉันนำโหลปลาทองที่เก็บเอาไว้ในส่วนลึกของตู้เก็บของออกมาแล้วปล่อยแอฟริกันแลมปอายลงไป ทั้งสองตัวเริ่มแหวกว่ายไปมาเนิบช้า มันแหวกว่ายด้วยท่วงท่าสบายตัวทำให้ฉันโล่งใจ ฉันคิดว่าโล่งอกเหลือเกินที่พาพวกมันกลับบ้านมาด้วย ไม่มี

ความหมายอะไรที่จะปล่อยพวกมันลงไปในพื้นที่ที่จะต้องมีชีวิตอยู่
อย่างยากลำบาก

ริวจังเคารพหิ้งพระของคุณยายระหว่างที่ฉันเฝ้ามองปลาซิว
ขาวสาร เมื่อฉันซงซาเข้าไปในห้องพระ ริวจังที่พนมมืออธิษฐานและ
ทำความเคารพคุณยายเสร็จแล้วก็กำลังกวาดสายตามองรอบห้องก่อน
หันมาถามว่าฉันไม่ได้อาศัยอยู่คนเดียวเหรอ

“อ้อ มีคนอยู่ด้วยนะ อีกสักพักก็คงกลับมา”

ริวจังเบิกตาโต ไม่เห็นรู้เลย เขาอุทาน ฉันตกใจเป็นอย่างมาก
เพราะคิดว่าเขาที่รู้ข่าวการตายของคุณยายในทันที คงจะรู้เรื่องของ
คนที่ฉันอาศัยอยู่ด้วยแน่ ก็ฉันรู้จักกับเคตะมานานมากแล้วนี่

“ฉันฉันไปดีกว่า มันน่าอึดอัดนะ”

“รอเจอกันก่อนสิ เคตะเองก็คงดีใจแน่”

“เป็นผู้ชายอย่างที่คุณคิดสินะ เธอจะบอกเรื่องฉันให้หมอนั่นฟัง
ว่ายังไง”

“ก็จะบอกว่าเป็นเพื่อนะสิ”

ริวจังที่กำลังจะลุกขึ้นยืนหยุดนิ่งชะงัก จ้องมองฉันด้วยแววตา
คล้ายกับมองสิ่งที่ไม่มีความเป็นไปได้ ฉันแกล้งความจริงเรื่องที่รู้ตั้งแต่
เมื่อสิบสองปีก่อนให้เขาฟังราวกับมันเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่สุด

“เคตะเป็นลูกของริวจังนะ อีกหน่อยก็จะอายุครบสิบสองปีแล้ว”

ฉันยิ้มกว้างให้ริวจัง คุณยายอาจจะกลับมาเกิดใหม่ก็ได้ล่ะ ก็
เป็นลูกเมื่อตอนนั้นนี่

ริวจังเข้าทรวดนั่งลง ยกสองมือขึ้นปิดหน้าก่อนรีดเร้นถ้อยคำ
ออกมาผ่านร่องนิ้ว ฉันทิ้งเธอไปนะ นี่เธอทำอะไรของเธอ ก็ฉันรักริวจังนี่
ฉันไม่ยอมทิ้งสิ่งที่ริวจังเหลือเอาไว้ให้หรอกนะ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า
เธอต้องคลอดเด็กออกมาสักหน่อย ไม่เห็นต้องคลอดออกมาด้วยตัว

คนเดียวในที่แบบนี้เลย ฉันนั่งลงตรงหน้าริวจัง จับมือเขา มือข้างที่ชกฉันจนฟันหักในอดีต ฉันนำมันมาสัมผัสแก้ม ก่อนกล่าว ในที่สุดฉันก็เข้าใจ

“ฉันกลายเป็นยายแก่ แล้วในที่สุดฉันก็เข้าใจ ริวจังขยับครีบบอย่างเอาเป็นเอาตาย มีชีวิตอยู่ที่นี่เพื่อฉัน ทั้งที่ทรมาน แต่ริวจังก็ยังขยับครีบบอย่างเอาเป็นเอาตาย กำปั้นนี้ คือครีบบของริวจังสินะ”

มือหยาบกร้านอบอุ่นเล็กน้อย

“ฉันต้องเจ็บปวด เพราะริวจังต้องคอยขยับครีบบเพื่อมีชีวิตอยู่นับตั้งแต่ตอนนั้น ริวจังคงทรมานมาโดยตลอดสินะ ขอโทษนะ ที่ฉันไม่เข้าใจ”

เพราะฉะนั้นริวจังถึงหนีออกไปจากที่นี่ ฉันไม่อาจตำหนิต่อว่าเขาได้ ทั้งคนที่ผูกมัดริวจังไว้ที่นี่และคนที่ปล่อยให้ริวจังเป็นอิสระ คนคนนั้นคือฉันเอง

“ฉันคิด ว่าฉันอาจทำให้ริวจังต้องเจ็บปวดอีกก็ได้ แต่ฉันก็ไม่อาจทิ้งสิ่งที่ริวจังเหลือไว้ให้ได้ ก็ฉันรักริวจังนี่”

ฉันรัก รักริวจังมาโดยตลอด ถึงริวจังจะทรมานแค่ไหนที่ต้องอยู่ที่นี่ แต่ฉันก็อยากให้ริวจังอยู่เคียงข้างฉัน หากเราอยู่ในแหล่งน้ำเดียวกัน แค่นั้น ฉันก็แหกว่ายได้อย่างมีความสุขแล้ว

ฉันกล่าว ริวจังกอดฉันแน่นโดยไม่พูดอะไรก่อนกล่าว ขอโทษนะ ขอโทษนะ ฉันจะต้องไป ฉันพยักหน้ารับ ไม่เป็นไร เพราะฉะนั้นมาเยี่ยมฉันนะ ฉันจะทำให้ที่นี่เป็นที่ที่ริวจังจะหายใจได้เต็มปอดเอง

ฉันร่ำไห้เล็กน้อยในอ้อมอกที่ไร้กลิ่นหอมกำรั้งรสรสไม่และจุ่มพิศที่ไร้รสหวาน

และริวจังก็จากไปก่อนที่จะเคาะจะกลับมา

“ซัจจัง ที่หิ้งพระของคุณยายทวดมีไฉนี้วางอยู่นะ”

เช้าต่อมา ขณะที่ฉันนั่งดื่มชาในห้องนั่งเล่น เคตะถือซองจดหมายคุนตาที่ฉันเคยเห็นเมื่อนานมาแล้วเข้ามาหา เมื่อลองส่องดูข้างใน ก็พบเงินก้อนโตใส่ไว้เหมือนเมื่อก่อนอย่างที่คิด ไม่สิ อาจมากกว่าตอนนั้นก็ได้

“หว่า อะไรเนี่ย ซัจจัง ไปก่อเรื่องอะไรมาหรือเปล่า”

“ฉันไม่ได้ทำสักหน่อย นี่เป็นของที่คุณพ่อของเคตะให้ไว้ล่ะ แต่ไม่ใช่ว่าจะดีกวนะ”

“หืม ผมมีพ่อด้วยหรอ”

ฉันหัวเราะให้เคตะที่อุทานด้วยท่าที่ตกใจเป็นอย่างมาก ถ้าฉันแบ่งเซลล์ด้วยตัวคนเดียวแล้วให้กำเนิดเคตะออกมา เคตะก็คงต้องโง่กว่านี้มากแน่ ฉันเฝ้า

“อย่ามากลบเกลื่อนน่า อะไรกัน ผมนึกว่าพ่อตายไปแล้วซะอีก”

“ยังไม่ตายหรอก แต่ไม่รู้หรอกนะว่าจะได้เจอกันอีกเมื่อไหร่”

อะไรกัน เคตะกระต๊อบเท้า ถ้ายังไม่ตาย อย่างน้อยก็อยากเห็นหน้านะ

“ต้องได้พบกันแน่ อาจจะเป็นสักวันหนึ่ง”

ฉันกัดดั่งงิที่เมื่อวานไม่ได้กิน ดั่งงิที่อุ้นด้วยเตาไมโครเวฟทั้งหวานและอรรอย อ่า...ถ้าได้กินตอนที่มันเพิ่งย่างเสร็จใหม่ ๆ เมื่อวานก็คงจะดี ฉันคิด

“เดี๋ยวก่อนนะ ซัจจัง เมื่อก็บอกว่า ฉันไม่ได้ทำอะไร ไซ้มัยไซ้หรือเปล่า หมายความว่าท่านพ่อไปก่อเรื่องอะไรเอาไว้หรอ”

“ไม่รู้สิ อาจจะไม่ได้อะไรอันตรายก็ได้”

“เดี๋ยวก่อน ๆ อย่าตอบว่า อาจจะสิ ถ้าเป็นงั้น ปล่อยให้ผม

คิดว่าพอตายไปแล้วจะไม่ดีกว่าหรือไง”

“นี่ เคตะ ฉันอยากให้คุณเคตะใช้อินเทอร์เน็ตค้นหาอะไรให้หน่อยว่าจะเลี้ยงปลาที่อยู่ในโหลปลาทองตรงโถงทางเข้ายังไงดี”

“อะไรนะ ผมไม่ได้กำลังพูดเรื่องปลาอยู่สักหน่อย เรื่องอันตรายนี่ว่า หมายความว่ายังไงกัน”

“ฉันคิดว่าถ้าปลาจากประเทศแคเมอรูนมีชีวิตอยู่ที่นี้ได้ อย่างแข็งแรงก็คงจะดี”

ฉันกล่าวพลางคิดถึงดวงตาสีน้ำเงินที่มองดูกับริวจัง เคตะถอนหายใจ

“ผมจะแกล้งทำเป็นไม่ได้ยินเรื่องที่พูดเมื่อสักครู่นี้แล้วกัน ผมเข้าใจนะ ว่าซัจจังไม่ได้เป็นแม่ปกติเหมือนคนอื่นเขา และผมก็คิดว่าพ่อเองก็ไม่ได้เป็นคนปกติเหมือนคนอื่นเขาด้วย”

“อ๊ะ อย่าพูดแบบนั้นสิ เขาเป็นคนดีมากเลยนะ เขาจากไปเพราะให้ความสำคัญกับฉัน”

พูดอะไรไม่รู้เรื่อง เคตะกล่าวพร้อมถอนหายใจขณะวิ่งไปที่โถงทางเข้าก่อนวิ่งกลับมาทันทีแล้วพูดขึ้นด้วยท่าทางเศร้าๆ เล็กน้อย ซัจจัง ปลาตายไปตัวหนึ่งแล้ว

เหวอ ฉันจับน้ำชาพลางตอบ เมื่อลองใช้ปลายลิ้นลากไปตามพื้นหน้าต่าง ก็สัมผัสได้ถึงชีพจรเรียวรายเบียดชิดกันอยู่ครบ

“ที่อีกฟากหนึ่งของตู้ปลาเนี่ย คงมีตู้ปลาอีกมากมายสินะ
อย่าว่าแต่ตู้ปลาเลย มันมีทั้งบ่อน้ำ ลำธาร และท้องทะเล
ถ้าบิวแต่หวาดกลัว ก็คงมีชีวิตอยู่ต่อไปไม่ได้
เราต้องแหวกว่ายไปในโลกกว้างใหญ่ใบนี้”

ปลากระดี่ชื่อโกแลตแหวกว่ายบนท้องฟ้ายามค่ำคืน
คือเรื่องราวของผู้คนที่ต่างต้องเผชิญกับโลกใบนี้

- ปลาสีฟ้าจากแคเมอรูน เรื่องราวของคุณแม่ที่กินขนมดังโงะแล้วฟินหัก จึงทำให้กินถึงรักครั้งแรกของเธอ
- คุณย่าที่เป็นห่วงหลานสาว จนคล้ายปลากระดี่ชื่อโกแลตแหวกว่ายยามค่ำคืน
- ชายผู้ต้องการมีชีวิตอยู่ตลอดไปในความทรงจำของใครสักคน และหญิงผู้ที่มีชีวิตอยู่ได้ด้วยการถูกรักและคิดถึง เปรียบดังสี่เหลี่ยมในเกลียวคลื่น
- ชายหนุ่มและหญิงสาวผู้แสวงหาสถานที่ของตนเองบนโลกใบนี้ เปรียบเสมือนปลาน้อยจมน้ำ แหวกว่ายเพื่อหาฝูงของตน
- และเรื่องราวของหญิงสาวที่มีลูกไม่ได้ ชีวิตเรานั้นเปรียบเหมือนทะเลกว้างใหญ่ที่มองไม่เห็นจุดหมายใดเลย

บึ่งๆ...บึ่งๆ ที่อีกฟากหนึ่งของเสียงอ่อนโยน ปลาสีน้ำตาล
มีสายทางสีขาวเริ่มแหวกว่าย มันแหวกว่ายหมุนวนฟากฟ้าราตรี
ที่กระจัดกระจายไปด้วยฝุ่นผงละอองของดวงดาว
ก่อนลอดผ่านรูปสามเหลี่ยมที่หุบดาววาดขึ้น เชื่องช้า
ทีละน้อย...ทีละน้อย

หมวดวรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-18-5076-0

9 786161 850760

กดส่องอ่าน

Cover Design: Napasorn C.
Illustrator: Monnapat Saikaew